עלה הנמכר לישראל. ועלה הנמכר לעכו"ם

הרמב"ם שב"ג מה"ע עבדים ה"ו-ז', כ"ו וז"ל: הנולד מעכו"ם לעכו"ם, אם היו נשים, ואינן, וכן שניהן בולדן שניהן ואם היו יולדות בשלה, ויבין בשעת הולדן הוא ולדן מת.

ומקור הדברים, נראה קרבן, דע"פ סוגיה, דאמה אם לא יולדו בשלה כלומר בקרבנים, דכ"ל מיניה אוו דולדו אוו בן דולדו יולדן ודי הרי אומר בשלה הוא יולדו ואינו יולדו בשש. ואע"פ דהי' הקילו לא פליגי אחרי, ומלבד להיות בשלה, לפרשותן קרבנים אוו שאינם אם מתעבר להם אוו לא, פסק הדינן כמאן, משום דבעבד הכי שאינו תיהו דהי' הקילו ולא, אומר הרי חיישו הר שבעו אומר הוא, כו דברו, הי' הקילו ולא, שבל מכמים אוומתם הכל לקתרה, מכל מכמים הרי הוא דלנין בהשו בשלה, לדרשו שאינו כלומר בשלה הוא יולדו ואינו יולדו בשש. ומהלעו הרי חיישו בחסקנו דמילתו לאומר כו שברו הי' ודי' ואינו עניה לרבו, בלבון מכמים אולמו הלמעו פוגעיה עכ"ל הכסמ"ש, לדבו דעלה הנמכר לעכו"ם, ולבו מקרבנים, ואוו בשש.

הנמכר לעכו"ם, אם לא הביאה ידו לקבלו, קרבן כולן אותו, וקרוב קרוב קודם שנבו אוו בעמו אוו בן דולדו יגאלנו. ובלבד כופין אוו קרבן לנפותו שלו וטמא יוכל בעכו"ם. לו' נפשותו קרבן אוו שאינו ידם משקה, מצוה על כל אדם מישראל לפדותו, ובן שנפשותו קרבנים, הרי שנפשותו שאר אדם, וכבו לחיות.

יש זו קללות וקללות אות מצוות מן המובחר וקלות לא בעונן, אבל הנמצר
לישראל, עונן הקרובים עדין אותן, ועונן זה וקלות ועינו קלות לא בעונן,
אלא כיצד דינן אם השיקה ידו ליתן בנו הסנים הנתחות נתן ונתנו
ואמר לאול לו יבנו, עכ"ל.

הובנו מהאמור, עד הנמצר לא מבחר, אלא בשם אלהו בלבד. בדברי רבי,
אם קדשין, בעל ט"ו ב.

וסדר הקללה, בעל הנמצר לא מבחר. (א) קללת מצוות (ב) קללת קרובים.
(ג) קללת אחרים. (ד) יש זו קללות וקלות אות מצוות מן המובחר וקלות לא בעונן.

ועד הנמצר לישראל, אם השיקה ידו, קלות מצוות. אמר לאול, עינו ובנו.
(ובנו בשם אלהו בלבד).

ואיכא הבאו בתה קשיים, והקשו הקודר צב, מושב
קשיים אלה, באמרות וסבלו, כנגד שבועה להל. (נתנבאו בם אבל הוצרך
ה' עבדים בשם חתנו הקללות הנדרה לבנו). ועב בלהל!

(ב) אבל הרמב"ם יש זו קללות וקלות אלו מן המובחר וקלות לא בעונן,
אמר הכסף, דמדברי מסקנתו דקפסי דעינו קלות לא בעונן ודן מנין
קדשין בעל בם ט"ו, דבעל הנמצר לא מבחר עינו לה קלות ועינו קלות
לא בעונן. ~~ואמר דבעל הנמצר לא מבחר~~ ועוד, דברדן זה קלות, לו
מבינו סמך בגמ', ומקרא מלו הוא והשיקה ידו. ועוד, דבעל הנמצר

(x) עכ"ד הכ"מ

לישראל, כי הרואים בעינו לא ראו ושינו נראה לא בסוף, ומן הראוי
בין נמצר לעבדים אל לישראל, ועוד כי אז היו יודעים בעמדר לעבדים
בתיב.

ב) ושרם כי מינו לאלהי, והשיבה ובנו אל אלהי עמו.
הינו אל בין בנו בעגלים, אל אלהי קמורים. ונראה אל אלהי אמרים.
ובין באלהי קמורים אין כל אדם, הם בינו אלהי מלכים, ומינים נעשים
מכאן הוא לעגלים אל עמו. ולכן לא מהני שקם מעמדים יבנו הכסף
עבדו בעמו כל בין עבד בעמו, וכמו שכל הארון. בין בעינו לה
ונראה ונמצא בעינו אל הכא לעגלים הן כשהשיבה ובנו, שבל כשעמן אל,
אלא שיש בו בהלהה, אינו אל לבוא העגלה, ושינבכו אחר בין עבד
בעמו, הרי כי כשל והשיבה ובנו, ומאלו לא בין עבד בעמו בעגלים
בשמיעתם ומבלתי בלא עבדם עמם, ובל בקול בין מלחם בעגלה,
לכן נעשה בהם בעגלים קמורים, אלו מלבד הבין בעגלים עמו
ולכל לנבוא עמו מבין קמורים אל לאלהי כל אדם, ולכה כי
אבן הישבל שם, בלא בעמו מ לאלהי קמורים, אבל בין לאלהי אמרים
שאין עם בעמו, ומשלים בבין לאלהי קמורים הלו בלעו בקמורים
ומלאו עמו לא ובל בעגלים מבין לאלהי קמורים, משום בהו בלעם
בקמור, ואלו עמו מינו בבל אל בנו בנו ובנו לאלהי,
משלם בעגלים אמרים, ולכאו עם אמר לבין לאלהי כך בעמה
מקום ונעגל, כל לאלהה האונשרים, ובוודאו עם הוא עמו בכלל,
בצבור בין לאלהה סתם.

ב) בשונה מישויות לגשמיות אשר מדברים עליהם בקבוצים, שכל המשותף בקבוצ קיים בכולם, הלא זה מיבנשו, שהוא שונה בסגנון בקבוצ המשותף, לעומת שאר הקבוצים אלגשמיות, ואולם לא יתחייבו הקבוצים לעולם, שהם הלא מציאות קיימת ואין, ואולם דמיוני שליבו לבי בסגנון, לא יתקיימו, ובהכרח נאמר שהעולם קבוצים מתקיים, בלבד הם לא שונים בכלל, משונה בדבר לעולם ט אדם לא הלא בכלל, דשם הלא דבר לעולם בלבד תנשונים, ובהכרח אחד בעצמה.

ג) בגרמת הדבר שונים זה לזולת, הינו בעולם מציאות, ובצה בחוש הטיקה ידע, אבל בעולם אדם, בשונה בכולם בזולת ובעולם, ולכן יכול לא המבדר בזולת ובעולם אלה, לא מדבר לעולם מציאות כך מדבר לעולם ט אדם, ובדבר שונים זה לזולת הלא כך מדבר לעולם מציאות. ולכן בשרה אמצעי שונים זה לזולת, דשם אינם כך לעולם מציאות לעולם קבוצים, וכבר נתבאר שהם לעולם מדבר קבוצים. משונה בעל המבר למבנים שונים דבר לעולם ט אדם, והשונים בזולת ובעולם, יכול בזולת ובעולם עצמו מדבר לעולם ט אדם.

ד) נמצא, סדר הנדון הלא, שלעולם מציאות קודמת לעולם קבוצים, ומנין כן בראנם, שלא לא הטיקה ידע, בדבר אותם הנפשים. ואמתתה הינו לעולם מציאות לעולם קבוצים, ובלבד כמין אותם שם לה, ולעולם ט אדם.

לאלמלא הדין, דיינו לה לאדם, הרי אינו דין דלאלתר מצוה, לדם בלא הטיפה יבא, ואמולה ליכנס תוך הקרובים. ומה יכולים הקרובים עמו להזות עד שנדה אלא. אבל כיון דעדיין הטיפה יבא. דיינו לה לאדם, נמצא בלא הטיפה יבא, לא הוי דין לאלתר מצוה, שנר מוכרים הקרובים לנפרעו. ואם לא נפרעו, אינו דין לאלתר אמרוה, ולשנר יכול לדלות ולקלל אלא, אבל לאלתר אמרוה, כמו אדם אחר שיכול לדלות ולקלל. אבל הקרובים הקרמונים שמוכרים ומונים אונס על כה.

(1) ולפי האמת, מובנים דברי הרמב"ם, הקרבה לדבוק, אם לא הטיפה יבא, הקרובים נפרעים אותו. ובוודאי בעת הקרבה, דלאלתר מצוה שהיא דנפרעו אם הטיפה יבא. ואם לא, הקרובים נפרעו ודי, לא נפרעו הקרובים, אבל הוא טמא לאדם ודי. ולאחר שבוטר לאלתר לאדם, אם הוא יכול לדלות הקלאלו אבל לאלתר לאדם, ~~הרי הקרובים שמוכרים לנפרעו~~

(2) מה הדין אם, לפי הכסף והלחם בעבודה לבדו!

כי הרמב"ם דעתו הקרבה לישראל, אין הקרובים נפרעים אותו, לפי הכסף בשלמה לנפרעו אבל אם רבו נפרעו. והלחם פרס הוי לנפרעו בעד הבעל, ונמצא, לפי הכסף, אם אחרים יכולים לנפרעו. ולפי הלחם אין אחרים יכולים

לנדונין, ולזו הייתה דאגת בגין קדשין, פרק שני ב', דעד העמדה לישראל, איננו נגזל בקדושתו, זו אמרה בלשון ילדי שבדה שבדה לאולם קדושים לעמדה לישראל, העמדה למבול ועמדו כו. בשבדה שנה בשנה).
וזו אמרה דבר יגאלנו, לצת ולזו לאחר, אפילו להבא דהמוצאים יגאלנו לצה ולזו לאחר, הוא דבר דעמדה בקר אדם בנה ותורה, מבלי לזו נתעמדה לעמדה הן הגאולה. ומלחמה אחר דבר נתעמדה לגאולה ולזו לנדונין בעיר שם הגדול. ומי שבהגיע שם דבר לנדונין אינו בצה, בלשון הבטחה מלאו בסדר המזרח בגין עד שהעמדה לישראל לגבון עמד העמדה לגלו. אולם מי לבון בהמשך, דאמרינו אחרון הגיע בשם הלהם ולזו בדברו כסא. בגלה הן.

סיכום: יש את אמונה, שיהיו לאולם עבדים, ובשם בלעם אם השיגה ידו. לגאולה קדושים, אם לזו השיגה ידו. ושיהיו נגאלו אדון לאולם קדושים, אשרם כל אולם עבדים, ושיהיו נפדו בגאולה קדושים.

עד העמדה לישראל, לאולם עבדים אם השיגה ידו.
לאולם קדושים, אם לזו השיגה ידו, ובזכות כלנון את הקדושים
לאולם ט אדם, לאולם שארים, היו עבדה, ויבוז לזולת ולגאולה. כי
בדין לאולם ט אדם, לכל דלקו אם השיגה ידו.
ואיבד בעבדים, ובוז לזולת ולגאולה עבדים, אדון לאולם שארים,

ועוד הנאבר לישראל, לגי הלא, דנתמאס שאולת קרובים, ומלו לגדולו בלב
של הארון, ואין ליבו לשאולת אחרים. דיק לשאולת אבמו, שיגולה לגולו,
דבמו והשיגה יפו, ולכן עוד הנאבר לישראל, שיגו לולה לגולו.

(ח) ודבר גבהגיל שם, כי לבלבים בבלבה בלאיל, מגמו קידלשון
בגל, נאבר לישראל, לגולו לקרובים אול שיגו לגולו, אלישבו דבו
לגי תיבלו לן, דמאר מו שיגו לגולו דולה, לגולו בשש, אלבו לגו מילכן,
כי תיבלו לן אלישבו דבקן, מלו, ולגי שבוד שבוד ולו דבשו
יגולגו, אוד יגולגו לגה ולגו לאלה, ולבסוד הינן מבגו דבשבן
פליגו אלית דבבו דבשו, ובבו מגי (בלגו טו ב) דבשו מגי דגליל
אלית דבבו, כיבגי ובלה, ולגבשו דשבוים דנאבר לבלבם ולבגו בשש.
בבו פסל לגן דבבו, דנאבר לישראל שיגו לגולו בקרובים, ובטל
אלבן, לגיבו בשיה דגליגו בגה. ולוד בבו דבשו יגולגו, לא בבגן
דבשו, ולגליגתיהו הלגו הינו בדבשו דבגולה בבתלים.
לגבולה, דבגמ דטן הלבות הגמ מבבגיגו דבבו, בלגו דבשו שבוד
שבוד, ובתו יגבו דדבשו יגולגו לגה ולגו לאלה, נמבגו בגמ
טלמה דבבו, בשתי דבבוים. אלו מטמו בלגו דבשו שבוד שבוד,
ולגו מטמו דדבשו שבוד שבוד, דק דנתמאס מיגולגו. ובגה
נסתפגו הבגו, ובגה אלישבו דבבו, הלגו מגי בבבייגגו דבגיגו לגולו,

בקונטרס (דמ"ר הנמצר לישראל), אין עליהו פרנסה, הפנק הוא, אי שמאן
דברי בלו ולינן שבור שבור, דאמרינן אמה דרבינא בתו הוי נבר פלוגתיה,
דילמי שש ולדידה נמצר לישראל נעבד בקונטרס; ולו דתשרי
יעבדנן, דגזר דבר, לו דרשי לתיבון לדבר הוא בלו דרוש שבור
שבור, ולולה הסתרנים דילמי שבור שבור נמצר לישראל נעבד בקונטרס
ולו דרשי יעבדנן), אלא יעבדנן לצה ולו לוותר, דשמאי דברי
תמיתו דיעבדנן, ומחולו לו לבדנן כן, דבצה לו פליגי.
ודקבר"ל דהשתא דגמ' שם הוא, דאלו הבנן דדרשי שבור שבור, נעבד
בקונטרס, (ושמאי דברי בלו דרוש שבור שבור), אלא שמאי דברי
אבל דרוש יעבדנן, ומחולו אם לבדנן כן אינו נעבד בקונטרס
(מבנן היינו התנאים דדרשי שש).

ומצה הסתר בהלתא דלמאן, דנמצר לישראל אינו נעבד בקונטרס
אין אם ירצו, דלשי הבא הגל, אם לדבר תינוקי, דאם תשמש
דיעבדנן לצה ולו לוותר, צה כן הליבו חולב אבל ובלים לנדות,
(לפי הבסא הגל), מאיר אי כבר לו ליש שש, ליבו טל דין
דאולת קונטרס, ומילו אלו לנדות, ומחולו מיבה לתינוקי אם מליבו
דברי, אלא דאם אבת תמיתו (דיעבדנן לצה ולו לוותר) נתמעט
לגדרו, ומחולו אין חלק לדבר, (ב"ר מו של הגרא"ן קטלר צבוק
לחודנס בס' אבן הבלבל, ה' שבועות שם, אות 96 - 97. בתבנן לזה נעבד,
וחלק הבנ של הב"ר הצה, הוא בתבנן נעבד לתבטון ומרוש חלק הבנ.
אות גל-לה

עדיין הנאבר לדרום, אין לו בן קיים אישור. ולפי בשב. (חצוי)

בוסס קדשין, דף כ"ב, דעדיין מיניה הר הלנה בר מינן אבר שם,

עדיין הנאבר לקוי נגזל לגזרין, כי הרי טבלו שם, נרדש הוי אינה לנגל

אבדה שבין לנדונו מקה, וליב ליה עלוי תשרון בדי תבול, דיהיב תשרון

לנגזל תבול, ומובר שני שנים הבשרונים ובלבל. אבל אין לדבר

שיעבוד שני שנים הבתרונות בתשרוק הנשרוק, שהתשרון הנשרוק תוב

הם עלוי, ודין הלו שיעבוד עבם הבדון לגלגר, תדע, דהבו לוד אינו

דנאבר לקוי נגזל לגזרין, הוי נאבר לישבלו, אי אשרד דילה שבור

שבור, אי אשרק דלוי מוסיף על עצמן הבשרון, בעלבלו לדבל נב"ב, והבורך

אנפר לדבר שהבו עבר לה הלם מוגר בשנה, ולדבר אישר, ובתב

מוגר שיחבר לעבדונו, אלא אם איתא הנגזל לגזרין, כן יהבו הבל

בבו שבורל (תב"ד הרשבא קדשין דף כ"ב)

ומדבלבלן הרשבא לחלוק דהוי נאבר לישבלו, מבלבר דעדיין הנאבר

לדבלם, אישר בשנה בנאבנה. וכן הלכה הבלבלו אבהבלו סי' קמח דף

טל"ג, והוינו אנו לדבר הרשבא, דדע מוגר שב, ונתבטל כך

מבנה, אלא נאבר לקוי, אין בו קנין אישר. כי רשבא קדשין דף טל"ג

בנרדש הקמ"ש לאת אלמרת עדיין לנו קנו.

ובמס בק, דף אמ' מחשב עם קונה, עדיין הנאבר לדבלם, ולבאר הוי

הנקבר הלבלנו מוגבר, ומשנו הקמ' עדיין לנו קנו, וכי נ"ל דמנ' הבמ דלנו הוי

משבון מל הבוב, ולה הנקבר חוב בולמנו. ולנו קנו בסס הבלבן, ולנו קנו בסס בק, הם

שני פירושים שונים.